

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **D. X. T.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnam,
t. č. Věznice Bělušice, Bělušice 66, 434 01 Bělušice,
zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. MV-41301-3/SO-2018,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 24. 5. 2018, č. j. MV-41301-3/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 2. 2018, č. j. OAM-8644-65/PP-2015, **se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. MV-41301-3/SO-2018, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 2. 2018, č. j. OAM-8644-65/PP-2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přechodný pobyt pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žadatel nehodlal na území pobývat přechodně společně s občanem EU.
2. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které definují požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Dále žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutečný stav věci, a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Dále žalobce namítal, že v daném řízení došlo k porušení § 4 odst. 1 správního řádu, § 2 správního řádu a § 87b zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále namítal, že správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky, když shledaly důvod k zamítnutí žaloby ve skutečnosti, že žalobce v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nesplňoval podmínku společného pobytu s občanem EU. Správní orgány považovaly dobu, kdy byl žalobce ve vazbě a ve výkonu trestu za takovou dobu, ve které nesdílel společnou domácnost s občanem České republiky. Žalobce však trval na tom, že vazba i výkon trestu jsou objektivní důvody bránící mu po určitou dobu ve sdílení společné domácnosti s občany České republiky. Žalobce trval na tom, že v rámci předchozího správního řízení bylo zjištěno, že až do vzetí do vazby žil ve společné domácnosti s manželkou a synem, kteří jsou občany České republiky. Dle žalobce je podstatný jeho úmysl přechodně žít pod dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU ve společné domácnosti. Žalobce trval na tom, že tato vůle u něho stále je. Jeho manželka jej chodí pravidelně do věznice navštěvovat.
5. Dále je dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nezkoumal žádným způsobem přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Uvedl, že na území České republiky žije již od roku 2007 a je zde plně integrován. Žije zde se svou manželkou T. L. A. N. a synem D. T. S., kteří jsou občany České republiky. Manželka a syn mají s žalobcem pevný a trvalý vztah. Rodina žije v České republice již řadu let a jejich odloučení by znamenalo fatální dopad do rodinného a soukromého života jak žalobce, tak i zbylých rodinných příslušníků. Veškeré zázemí manželky i syna žalobce je v České republice, neboť jsou jejími občany. Žalobce považoval za vhodné vypracování stanoviska OSPOD na nezletilého syna, které by se zabývalo závislostí syna na žalobci. Vycestováním žalobce by byl dle žalobce zasažen život malého dítěte, který je chráněn Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o ochraně práv dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že námitky žalobce považuje za nedůvodné a plně odkázal na obsah spisového materiálu a odůvodnění prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí. Trval na tom, že v rámci odvolacího řízení postupoval v souladu se zákonem.

Jednání soudu

7. Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebylo podmínkou, aby cizinec v době rozhodování skutečně pobýval s občanem EU, ale podmínkou bylo, aby takový úmysl měl. V době řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce nepochybně pobýval se svou manželkou a synem. Následně však byl vzat do vazby. Tato skutečnost je objektivním důvodem, proč s rodinou pobývat nemohl. K otázce přiměřenosti rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žalobce žije na území ČR od roku 2007 a žije zde s manželkou a synem, kteří jsou občany ČR. Odloučení způsobené výkonem trestu dle jeho názoru nemůže být automatickým důvodem pro posouzení rozhodnutí jako přiměřeného pro narušení rodinných vztahů. Konstatoval, že rozhodnutí považuje za rozporné s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rozporné se zájmy nezletilého. Uvedl, že žalobce v rámci prvostupňového řízení poukazoval na důvody, pro které by zamítnutí jeho žádosti bylo nepřiměřené.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Uvedla, že nepostačuje záměr cizince pobývat na území ČR, ale že o pobyt lze požádat až v situaci, kdy cizinec s rodinným příslušníkem skutečně pobývá. Připustila, že pobyt ve vězení je objektivní překážkou v pobytu s rodinou, která ovšem vznikla v důsledku chování samotného žalobce. Zdůraznila, že správní orgány rozhodují dle skutkového stavu, který byl v době jejich rozhodnutí. Poukázala na skutečnost, že žalobce bude moci požádat o přechodný pobyt za účelem soužití s občanem EU po výkonu trestu odnětí svobody. K otázce přiměřenosti uvedla, že správní orgány nemusí v takovýchto případech posuzovat přiměřenost rozhodnutí ze zákona, ale pouze ke konkrétní námitce. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání bylo blanketní, takováto konkrétní námitka v daném případě vznesena nebyla, proto se přiměřeností žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat nemusel. Dále uvedla, že ani dříve v rámci správního řízení nebyla vznesena žádná konkrétní námitka zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku zamítavého rozhodnutí. Odkaz na společný život s manželkou a společným dítětem nelze za takovou námitku dle jejího názoru považovat.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal postup správních orgánů v rozporu s právními předpisy, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti, nezjištění rozhodného skutkového stavu, porušení § 4 odst. 1 správního řádu, § 2 správního řádu a § 87b zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, dostupný – stejně jako veškerá zde uváděná soudní rozhodnutí – na www.nssoud.cz). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
12. Tyto žalobcovy námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný pak rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
13. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu opominutí vypořádání otázky přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
14. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

15. Zdejší soud zdůrazňuje, že pro důvod, pro který byla zamítnuta žádost žalobce o přechodný pobyt, není v zákoně o pobytu cizinců výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztráct ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“* Byť se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v projednávané věci.
16. Ve většině případů zamítnutí žádosti o přechodný pobyt pro nesplnění podmínky stanovené v § 87b zákona o pobytu cizinců lze předpokládat, že rozhodnutím vydaným z tohoto důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
17. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„... článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15).“* S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje.
18. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žalobce se v daném případě omezil pouze na blanketní odvolání, které ani na základě výzvy k odstranění vad nedoplnil. Žalobce tedy v daném řízení v rámci odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, žádnou námitku týkající se přiměřenosti rozhodnutí neuplatnil.
19. S ohledem na výše uvedené soud uvádí, že žalovanému nevznikla povinnost vypořádat se v žalobou napadeném rozhodnutí s otázkou jeho přiměřenosti ve vztahu k rodinnému a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soukromému životu žalobce ani na základě zákonného ustanovení, ani na základě námitky vznesené v odvolacím řízení žalobcem. Nebylo tedy pochybením žalovaného, že se touto otázkou v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval. Tuto námitku soud shledal jako nedůvodnou.

20. Dále se soud zabýval námitkou týkající se nesprávnosti vyhodnocení naplnění podmínek § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
21. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce a jeho manželka byli v rámci správního řízení opakovaně vyslechnuti a byly jim kladeny otázky týkající se jejich společné domácnosti a bydliště. Z obsahu předmětných výpovědí pak dle soudu nevyplývají žádné závažné nesrovnalosti, ze kterých by mohlo být dovozováno, že žalobce a jeho žena a syn nesdílejí společnou domácnost. V rámci správního řízení byla rovněž dne 1. 9. 2015 provedena Policií ČR pobytová kontrola, v rámci které byl žalobce zastížen společně s manželkou a synem na adrese „X“. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 27. 1. 2016 vzat do vazby a následně dne 29. 3. 2018 nastoupil výkon trestu odnětí svobody.
22. Žalovaný na základě skutečnosti, že žalobce od 27. 1. 2016 do 29. 3. 2018 pobýval ve výkonu vazby, dospěl k závěru, že nemohl v této době pobývat na území České republiky společně se svojí manželkou a svým synem. V důsledku toho tak dle žalovaného žalobce nenaplnil podmínku § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť dle žalovaného v době vazebního stíhání žalobce nepobýval na území České republiky společně s manželkou a synem.
23. Tento závěr však soud shledal zcela nesprávným. Z formulace obsažené v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že zásadní pro posouzení žádosti o přechodný pobyt je skutečnost, že žalobce v době podání žádosti s občanem EU pobýval na území České republiky a hodlá v tom pokračovat, a z toho důvodu žádá o povolení přechodného pobytu. Zásadní je tedy vůle cizince pobývat s občanem EU. Pokud bylo cizinci i přes jeho vůli pobývat společně s občanem EU na území České republiky v době účinnosti rozhodného znění zákona o pobytu cizinců objektivními skutečnostmi, jako je výkon trestu, vazba či hospitalizace, znemožněno pobývat na území České republiky s občanem EU, nemůže to být důvodem k zamítnutí jeho žádosti o povolení přechodného pobytu. V době podání žádosti žalobce (18. 6. 2015) nebyla v § 87e odst. 1 zákona o pobytu jako důvod pro zamítnutí žádosti o přechodný pobyt uvedena skutečnost, že žadatel nepobývá s občanem EU. Tento důvod byl do právní úpravy zahrnut až následně. Dle zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění tedy bylo nutné posuzovat existenci vůle cizince pobývat na území České republiky s občanem EU.
24. V daném případě bylo ve správním spise doloženo výpověďmi účastníků a pobytovou kontrolou, že žalobce sdílel s manželkou a synem, kteří jsou občany České republiky, společnou domácnost. Nebylo tedy dle soudu pochyb, že žalobce skutečně měl vůli pobývat na území s manželkou a synem. Na existenci této jeho vůle neměla vliv skutečnost, že z důvodu vazby a výkonu trestu s nimi pobývat nemohl.
25. Dle závěru soudu se žalovaný i správní orgán prvního stupně v důsledku příliš formalistického výkladu ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců dopustili Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezákonnosti ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Proto soud výrokem I. tohoto rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem výslovným soudem ve zrušujícím rozsudku. Současně soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 2. 2018, č. j. OAM-8644-65/PP-2015, neboť výše uvedenou nezákonností bylo zatíženo i toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

26. Pro úplnost soud podotýká, že tímto rozhodnutím není nijak dotčena možnost posoudit žádost žalobce o přechodný pobyt s přihlédnutím k otázce existence nebezpečí případného narušení veřejného pořádku z jeho strany.
27. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d); účast na jednání soudu dne 12. 5. 2021 – § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 2 142 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Náhradu za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť tento návrh byl usnesením zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2018, č. j. 15 A 122/2018-22, zamítnut. Žalobce tak nebyl s tímto návrhem úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. května 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)